

Kvalifikovaný poskytovateľ dôveryhodných služieb vydáva kvalifikované certifikáty pre kvalifikovaný elektronický podpis a pečať na dva typy QSCD

QSCD typu 1: zariadenia, kde údaje na vyhotovenie elektronického podpisu alebo pečate sa uchovávajú v prostredí, úplne, ale nie výlučne, spravované používateľom (napr. Smart karty, tokeny USB a podobné zariadenia) certifikované podľa prílohy vykonávacieho rozhodnutia Komisie (EÚ) 2016/650 z 25. apríla 2016, ktorým sa stanovujú normy posudzovania bezpečnosti zariadení na vyhotovenie kvalifikovaného podpisu a pečate podľa článku 30 ods. 3 a článku 39 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 910/2014 o elektronickej identifikácii a dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu (ďalej len „vykonávacieho rozhodnutie Komisie (EÚ) 2016/650“).

QSCD typu 2: zariadenia spravované v mene používateľa (podpisovateľ alebo pôvodca pečate) kvalifikovaným poskytovateľom dôveryhodných služieb (napr. HSM, kde sú údaje na vyhotovenie elektronického podpisu alebo elektronickej pečate bezpečne uložené a ku ktorým môže používateľ pristupovať na diaľku iba po autentifikácii).

Pokiaľ ide o QSCD typu 2, Komisia zatiaľ formálne neuverejnila žiadny zoznam noriem a Vykonávacie rozhodnutie komisie (EÚ) 1506/650 uvádza, že kým Komisia (EÚ) nevytvorí zoznam noriem na bezpečnostné posúdenie produktov informačných technológií, ktoré sa vzťahujú na certifikáciu QSCD v prípadoch, keď kvalifikovaný poskytovateľ dôveryhodných služieb spravuje údaje na vyhotovenie kvalifikovaného elektronického podpisu alebo údaje na vyhotovenie kvalifikovanej elektronickej pečate v mene podpisovateľa alebo zhotoviteľa pečate, certifikácia takýchto produktov sa musí zakladať na postupe, ktorý podľa článku 30 ods. 3 písm. b) využíva úroveň bezpečnosti porovnateľnú s úrovňami, aké sa požadujú v článku 30 ods. 3 písm. a) nariadenia (EÚ) č. 910/2014, a ktorý sa oznamuje Komisii prostredníctvom verejného alebo súkromného subjektu uvedeného v článku 30 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 910/2014.

Podľa ods. 3 prílohy II. nariadenia (EÚ) č. 910/2014 generovať alebo spravovať údaje na vyhotovenie elektronického podpisu v mene podpisovateľa môže výhradne kvalifikovaný poskytovateľ dôveryhodných služieb.

QSCD typu 2 je možné začať používať len po posúdení v rámci správy o posúdení zhody kvalifikovaného poskytovateľa dôveryhodných služieb, ktorý bude poskytovať toto QSCD v rámci svojej kvalifikovanej dôveryhodnej služby spravujúcej aj údaje na vyhotovenie elektronického podpisu alebo pečate v mene podpisovateľa alebo vyhotoviteľa pečate, ktorú vydal orgán posudzovania zhody. Zároveň musia byť dodržané podmienky uvedené v certifikáte zariadenia na vyhotovenie kvalifikovaného elektronického podpisu alebo pečate.

Pri vydaní kvalifikovaného certifikátu pre kvalifikovaný elektronický podpis a pečať je kvalifikovaný poskytovateľ dôveryhodných služieb zodpovedný aj za overenie, že súkromný kľúč je uložený iba v QSCD certifikovanom podľa článku 30 ods. 3 nariadenia (EÚ) č. 910/2014 od 1.7.2016 (QSCD certifikované pred 1.7.2016 sa podľa článku 51 nariadenia (EÚ) č. 910/2014 považuje za certifikované QSCD, len ak ide o QSCD na vyhotovenie elektronických podpisov, keďže legislatíva EÚ nepoznala pečať), o čom vedie dokumentáciu preukazujúcu že počas vydania kvalifikovaného certifikátu postupuje v súlade s požiadavkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou dokumentácie výsledku certifikácie QSCD.

Keďže kvalifikovaný poskytovateľ dôveryhodných služieb upozornil úrad na odlišnosti v jazykových verziách znenia článkov 29 a 30 nariadenia (EÚ) č. 910/2014, ktoré by mohli naznačovať rozdielnu interpretáciu, na žiadosť úradu zaslala Komisia nasledovnú odpoveď, ktorú uvádzame v anglickom jazyku spolu s jej informatívnym prekladom:

Concerning the interpretation of the EU legislation on the basis of different linguistic versions, as also confirmed in the CJEU case law, it must be interpreted “on the basis of both the real intention of its author and the aim he seeks to achieve”. Moreover the provisions “must be interpreted by reference to the purpose and general scheme of the rules of which it forms part”.

As all the linguistic versions of the Treaties, as well as of secondary legislation (directives, regulations) are equally authentic, the CJEU had to develop an approach to tackling the possible differences between various language versions of EU laws. Already in the 1969 case of *Stauder v Ulm* (Case 29/69), the CJEU pointed out that no single language version of an EU law may be considered in isolation from the other language versions. Instead, it must 'be interpreted on the basis of both the real intention of its author and the aim he seeks to achieve, in the light in particular of the versions in all' official EU languages. In the 1982 judgment in *CILFIT* (Case 283/81) the Court stressed that, due to the fact that all language versions of an EU law are equally authentic, the interpretation of a provision of EU legislation must involve a 'comparison of the different language versions'. Nonetheless, the Court stressed that EU law uses 'terminology which is peculiar to it' and that EU 'legal concepts do not necessarily have the same meaning' as in national laws. Therefore, a correct interpretation of EU law requires it to be placed in context, in particular of other pieces of EU legislation, and with regard to the objectives of EU law. According to settled CJEU case law, in the event of differences between the language versions of an EU act, the provision in question must be interpreted by reference to the purpose and general scheme of the rules of which it forms part. In the recent case of *Confédération paysanne* (C-298/12) the Court repeated that 'the necessity for uniform application and ... uniform interpretation of an EU measure makes it impossible to consider one version of the text in isolation, but requires it to be interpreted on the basis of the real intention of its author and the aim pursued by the latter, in the light, in particular, of the versions in all other official languages'.

In addition, to the above case law on the interpretation of EU legislation, in our view, the intention of the legislator was that the certification forms an inherent part of the process to ensure conformity of QSCDs with the requirements of Annex II, can be seen for example in Art 31, which requires member states to notify to the Commission QSCDs without delay after the certification has taken place. The same applies to the situation when the certification was cancelled.

Moreover, as further detailed for example in Recital 56, outlining the scope of the certification of QSCDs, it clearly presumes the certification obligation with the specific limitation of the scope.

Informatívny preklad:

„Čo sa týka výkladu legislatívy EÚ na základe rôznych jazykových verzií, tak ako je to potvrdené aj precedensami Súdneho dvora EÚ, výklad sa musí uskutočňovať „na základe skutočného zámeru autora ako aj cieľa, ktorý mal by dosiahnutý“. Okrem toho „ustanovenia musia byť vykladané s odkazom na účel a všeobecnú schému pravidiel, ktorých súčasťou tvoria“.

*Kedže všetky jazykové verzie Zmlúv, ako aj sekundárnej legislatívy (smernice, nariadenia) sú rovnako platné, Súdny dvor EÚ musel zaujať postoj k prípadným rozdielom medzi rôznymi jazykovými verziami práva EÚ. Už v r. 1969 v prípade *Stauder v Ulm* (Prípado 29/69), Súdny dvor EÚ podčiarkol, že žiadna jazyková verzia práva EÚ nesmie byť posudzovaná v izolácii od ostatných jazykových verzií. Namiesto toho, sa musí “vykladať na základe skutočného zámeru autora ako aj cieľa, ktorý mal byť dosiahnutý, vo svetle konkrétnych verzií vo všetkých” úradných jazykoch EÚ. V rozsudku *CILFIT* (Prípado 283/81) súd zdôraznil, že vzhľadom na skutočnosť, že všetky jazykové verzie práva EÚ sú rovnako záväzné, výklad ustanovenia práva EÚ musí zahŕňať “porovnanie rôznych jazykových verzií”. Napriek tomu, súd zdôraznil, že právo EÚ používa “osobitú terminológiu” a že EÚ “právne koncepty nemajú nevyhnutne ten istý zmysel” ako vo vnútroštátnych právnych poriadkoch. Preto správny výklad práva EÚ vyžaduje, aby bolo dané do kontextu najmä s inými dokumentami legislatívy EÚ a s ohľadom na ciele práva EÚ. Podľa prijatého sudcovského práva (precedensy) v prípade rozdielov medzi jazykovými verziami aktu EÚ musí byť otázne ustanovenie vykladané s odkazom na účel a všeobecnú schému pravidiel, súčasťou*

ktorých tvorí. V nedávnom prípade Confédération paysanne (C-298/12) súd zopakoval, že "potreba jednotnej aplikácie a ... jednotného výkladu opatrení EÚ znemožňuje brať do úvahy jednu verziu textu nezávisle od ostatných, ale vyžaduje, aby bola vykladaná na základe skutočného zámeru autora a cieľa, ktorý textom sledoval, najmä vo svetle verzií vo všetkých úradných jazykoch."

Okrem uvedeného pri tomto sudcovskom práve o výklade legislatívy EÚ podľa nášho názoru zámerom tvorcu legislatívy bolo, aby certifikácia tvorila neoddeliteľnú súčasť procesu pre zabezpečenie zhody/súladu QSCD s požiadavkami Prílohy II, čo je zjavné napr. z čl. 31, ktorý vyžaduje od členských štátov po uskutočnení certifikácie bezodkladnú notifikáciu QSCD komisii. To isté sa vzťahuje na situáciu, keď sa certifikácia zruší.

Navyše, ako je ďalej uvedené napr. v odôvodnení č. 56, ktorý uvádza rozsah certifikácie QSCD, jednoznačne predpokladá povinnosť certifikácie s konkrétnym obmedzením rozsahu."